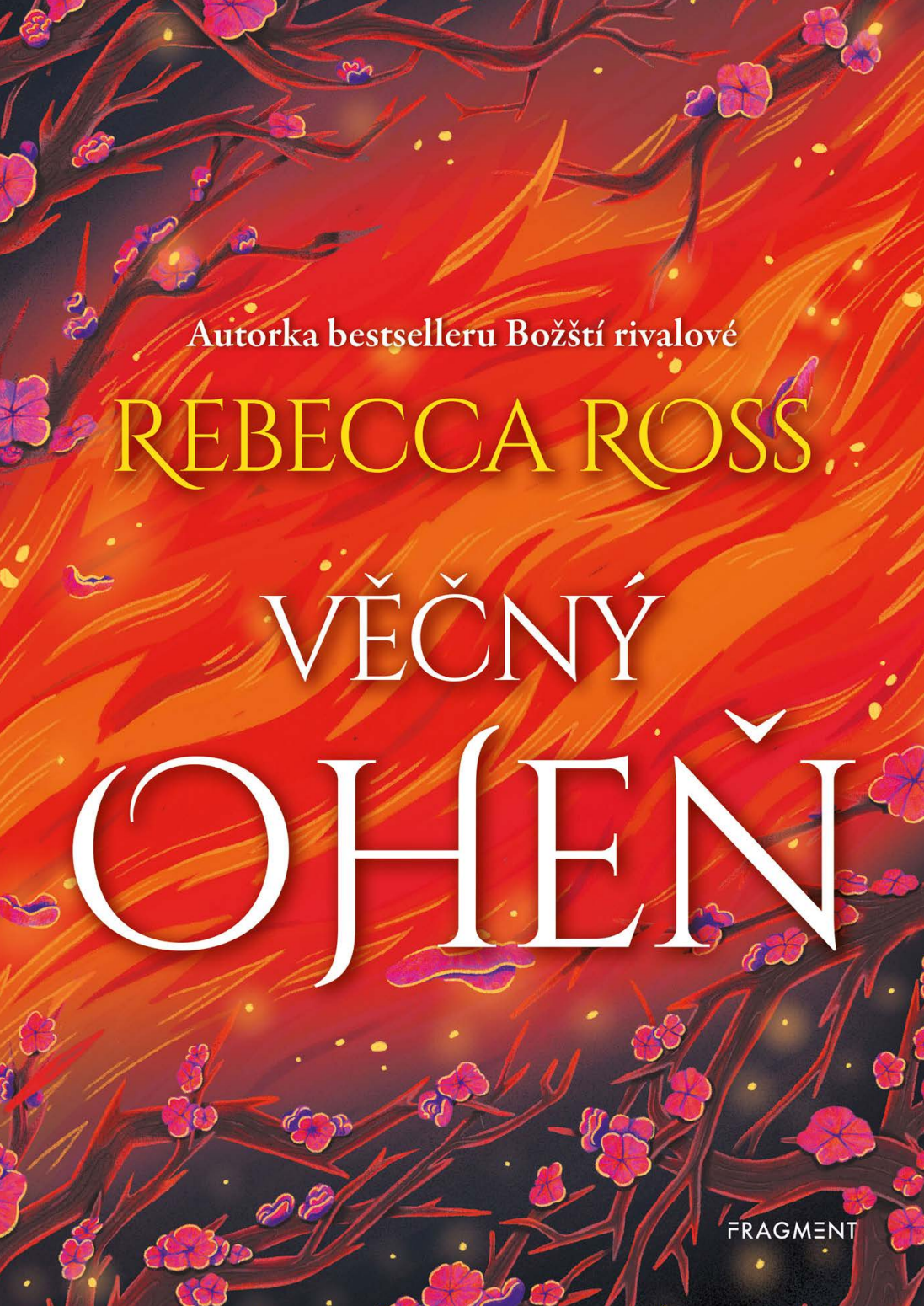

Autorka bestselleru Božští rivalové

REBECCA ROSS

VĚČNÝ
OHEŇ

FRAGMENT

Věčný oheň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rebecca Ross

Věčný oheň – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

REBECCA ROSS

VĚČNÝ
OHĚŇ

Přeložila Vendula Davidová

FRAGMENT

A Fire Endless

Copyright © 2022 by Rebecca Ross LLC

Translation © Vendula Davidová, 2026

Cover artwork copyright © by Ali Al Amine, 2022

Jacket design & illustration © Ali Al Amine

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7847-2

ISBN e-knihy 978-80-253-7868-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

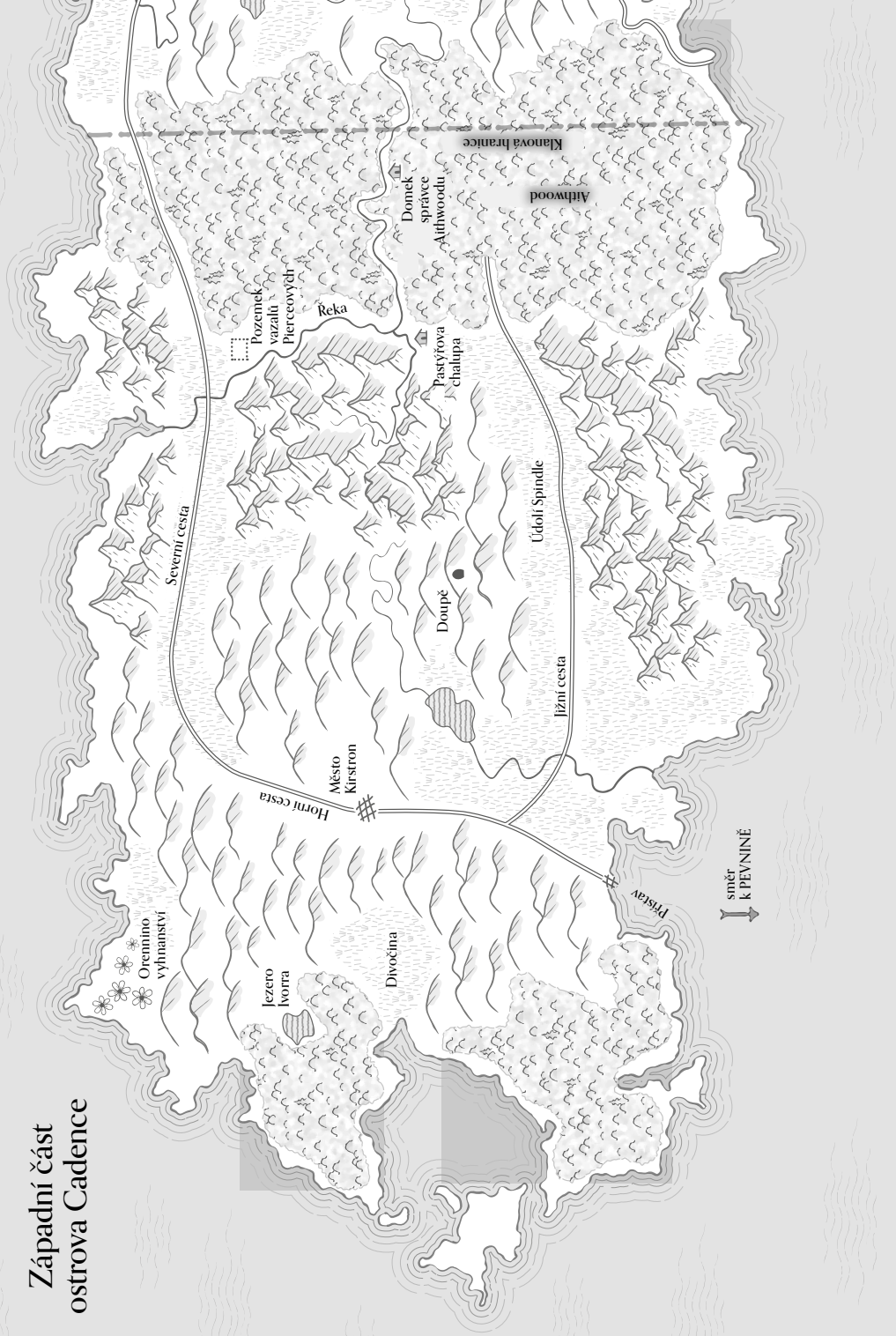
ISBN e-knihy 978-80-253-7869-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-253-7848-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

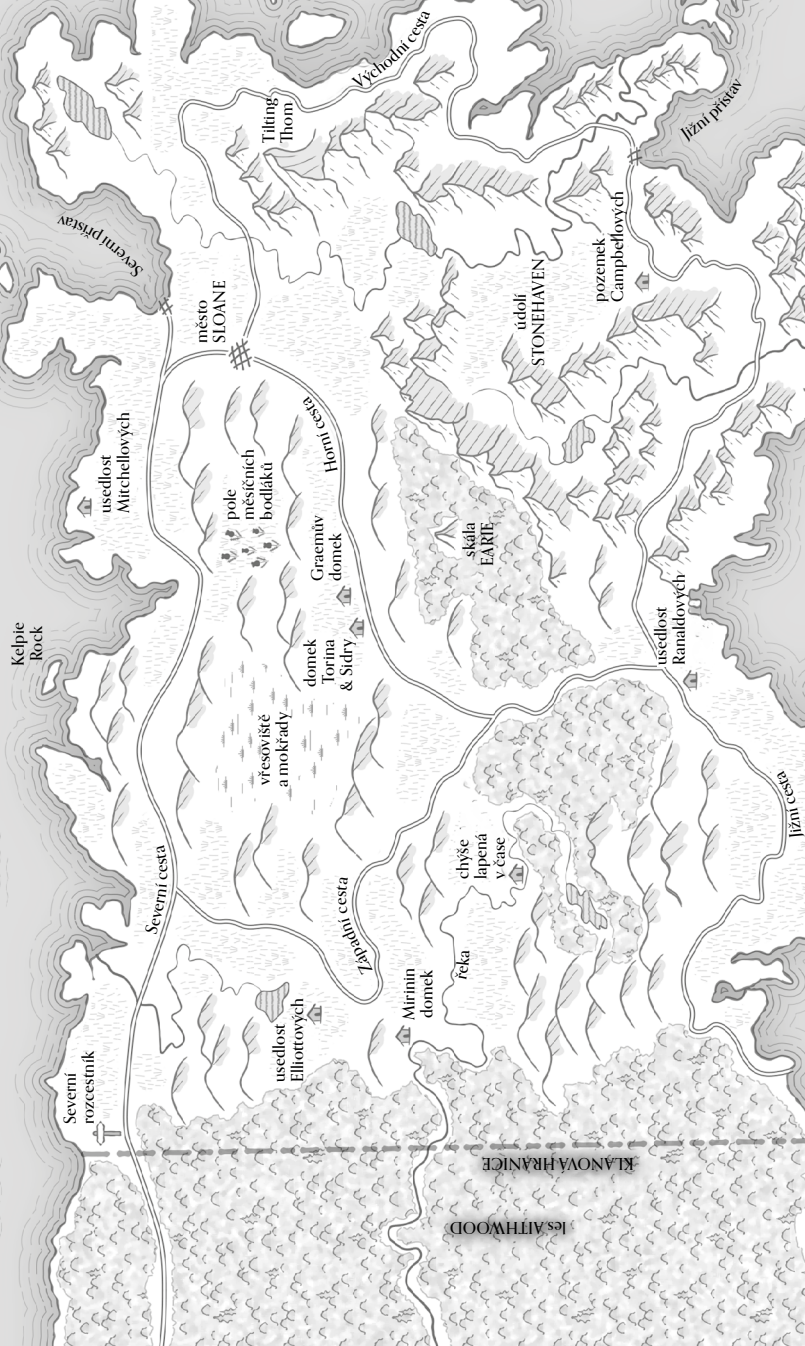
Suzie Townsendové, výjimečné agentce.

*Děkuji za všechna kouzla,
která jsi vložila do této knize (a pěti dalších předtím).*

Západní část ostrova Cadence

Východní část ostrova Cadence

PROLOG

Kae kdysi nosila v rukou tisíce křehkých i ostrých slov a s nimi hlasy, které jim dávaly tvar. Vždy ji těšilo, že je může vypustit do světa. Opájela se mocí, již jako duch větru měla. Vnímala odstíny a podoby hlasů, od hlubokých po vzdušné, od melodických po hrubé. Mezi prsty jí protékaly klepy i novinky, které nechala vát přes kopce Cadence. Sledovala, jak na lidi působí, když je zachytili – jednou jako krupobití, jindy lehce jako chmýří bodláku.

Vždy ji to dokázalo pobavit.

Tenkrát však byla mladší, chtivější, ale chyběla jí sebejistota. Tehdy jí starší duchové s potěšením okusovali okraje křídel, aby je potrhali a oslabili. Toužili převzít kontrolu nad jejími výpravami, protože se báli, že se stane Baneovým oblíbeným poslem. A tak se jejími nejvěrnějšími společníky stala její potrhaná křídla a hlasy smrtelníků. Plachtila nad východní částí ostrova a až nyní si uvědomila, jak jednoduché to pro ni tehdy bývalo.

Pak přišel okamžik, kdy se věci začaly měnit. Kae přesně věděla, o jaký okamžik šlo, a pochopila, že v jejím životě nastal zlom.

Tu změnu způsobila Lorna Tamerlainová a její hudba.

Duchům vzduchu nikdy nezpívala, ale Kae často zpovzdálí pozorovala, jak bardka oslovuje moře a zemi. Byla ráda, že nesvolává vítr, ačkoli po tom často tajně toužila. Jaká by to byla nádhera, kdyby bardka složila baladu jen pro ni – takovou, jež by jí pulzovala v kostech.

Když se s Lorninou hudbou seznámila, přestala slova nosit a vypouštět je do větru. Věděla, co by Bane bardce udělal, kdyby zjistil, že si hraním od duchů získává obdiv a uznání.

Kae se zrodila z bouřlivého severního větru. Kdysi jí klepy smrtelníků připadaly směšné a s oblibou kvílela nad jejich obydlími. Když však Lorna předčasně zemřela, měla pocit, že jí pukne srdce.

Nyní se vznášela nad Východem a obdivovala při tom vrcholky kopců, údolí, třpytící se jezera a zurčící řeky. Z komínů chalup stoupal kouř, zahrady byly obsypané letním ovocem a na zelených svazích se pásla stáda ovcí. Kae se blížila ke klanové hranici, když se náhle prudce změnil tlak vzduchu.

Křídla se jí zachvěla a prameny indigových vlasů jí padaly do tváře. Věděla, že ji volá král a měla by se bát. Vracela se pozdě a on byl netrpělivý.

S povzdechem vylétla do výšin.

Nechala za sebou pestrá krajina Cadence, prořala vrstvy mraků a sledovala, jak světlo bledne do nekonečné tmy. Cítila, jak se kolem ní zastavil čas. V síni větru neexistovaly dny ani hodiny. Bylo to místo přetrvávající mezi souhvězdími. Kdysi bylo pro Kae nepříjemné, když za sebou nechávala čas smrtelníků, který neomezeně plynul.

Nezapomeň, proč tu jsi, napomenula se Kae přísně, zatímco jí poslední smrtelné vteřiny popraskaly na křídlech a odpadly z nich jako střípky ledu.

Potřebovala se na setkání připravit, protože Bane se jí zeptá na Jacka Tamerlaina.

Dospěla k zahradám a snažila se potlačit vlnu strachu a odporu. Král pozná, že se něco děje, a ona si nemůže dovolit, aby se rozhněval.

Zhluboka dýchala a beze spěchu procházela mezi řadami květin vytvořených z mrazu a sněhu. Křídla připomínající letky vážky tiskla pevně k zádům. Měla jedinečný odstín západu slunce, který se podvoluje noci. Stříbrné žilky na nich protkávaly temně fialovou barvu. Jak síní postupovala dál, odrážela se v nich záře hvězd hořících v ohništích.

V oblacích pod jejíma nohama se zablesklo. Ucítila sílu výboje a znovu bojovala s nutkáním skrčit se strachem. Ten pocit nenáviděla – i po tolika letech vnímala světlo i bič Baneovy nelibosti.

Zlobil se, protože na ni musel čekat.

Kae se třásla, když procházela mezi sloupy síně. Shromáždil se tu už celý královský dvůr. Plavovlasé bytosti měly do jednoho poslušně stažená křídla. Všichni ji sledovali – starší duchové, kteří ji kdysi naučili létat a zároveň jí potrhali křídla, i mladší duchové, v jejichž očích se mísil strach s údivem. Usilovali o to, aby ji nahradili v roli posla. Kaе pod tíhou jejich pohledů a mlčení těžce dýchala, zatímco se blížila ke králi.

Bane bedlivě sledoval každý její krok. Oči měl jako uhlíky a výraz tak nehybný, jako by byl vytesaný do kamene. Krvavě rudá křídla měl doširoka roztažená na znamení své autority a v ruce třímал kopí ozářené bleskem.

Kae poklekla před severním větrem. V duchu si však říkala, *kdy se ti pokloním naposledy?*

„Kae.“ Bane vyslovil její jméno s předstíranou trpělivostí. „Proč jsi mě nechala čekat?“

Napadlo ji mnoho odpovědí a všechny se opíraly o pravdu. *Protože sebou pohrdám. Protože už nejsem tvojí služebnicí. Protože už mám dost tvých příkazů.*

Řekla však: „Odpusť mi, králi. Měla jsem přijít dřív.“

„Jaké přinášíš zprávy o bardovi?“ zeptal se. Ačkoli se snažil působit lhostejně, Kaе v jeho hlase ucítila lehké zaváhání. Kvůli Jackovi Tamerlainovi byl čím dál podezíravější.

Kae se narovнала. Při tom pohybu se rozcinkala stříbrná pavučina jejího brnění.

„Trápí se,“ odpověděla. Vzpomněla si na okamžik, kdy viděla Jacka naposledy. Klečel u zeleninového záhonu a upřeně zíral na hlínu v rukou.

„A hraje? Zpívá?“

Duchové nedokázali lhát, proto bylo pro Kae obtížné odpovědět. Od dob Lorny se však naučila odvést královu pozornost.

„Zdá se, že ho tíží zármutek,“ pravila a byla to pravda. „Nechce hrát.“ Bane mlčel.

Kae zadržela dech, když se po síni začalo rozléhat šeptání. Odolala pokušení podívat se přes rameno na své druhy.

„Tenhle bard je zřejmě slabý, přesně jak nám potvrdil sad,“ pokračovala, ale zarazila se, když Bane vstal. Jeho dlouhý stín se rozvlnil po schodech pódia, a když se Kae dotkl, projela jí vlna ledového chladu.

„Zřejmě je slabý, říkáš,“ zopakoval král. „Přesto nás všechny svolal. Troufá si hrát venku. Byl jsem k němu milosrdný, nebo snad ne? Už několikrát jsem mu dal příležitost, aby se polepšil a vzdal se hudby. Ale on odmítá a nedává mi na vybranou než ho potrestat ještě víc.“

Kae zavřela ústa a její špičaté zuby o sebe cinkly. Lorna byla chytrá hudebnice a držela se rad předchozího barda Východu, jenž dbal na Banea a říši duchů. Díky tomu dokázal hrát bez újmy desítky let. Jack ale žádnou radu nedostal, neboť Lorna zemřela, ještě než se vrátil na Cadence. Kae si často přála, aby se mohla zhmotnit a povědět mu...

„Chci, abys odnesla vzkaz Whin z Lučních květů,“ řekl Bane a Kae tato slova překvapila.

„Jaký vzkaz, králi?“

„Že má proklít zahradu té tkadleny.“

Kae vydechla a po zádech jí přejel mráz. „Zahradu Mirin Tamerlainové?“

„Ano, té, co *živí* barda. Ať se Whin postará, aby veškerá úroda uvadla, dokud nedám svolení, že může znovu růst. A to platí i pro ostatní zahrady, které se ho pokusí nasytit. Jestli to mají být všechny záhony na Východě, tak budiž. Ať přijde hladomor. Smrtelníkům by neuškodilo trpět na bardův úkor.“

V síni se znovu rozezněl šepot. Poznámky, zvolání i potěšené výkřiky. Kae předpokládala, že polovina větrných duchů – ti, kteří tvořili královský dvůr – souhlasila s Baneovou krutostí. S potěšením by sledovali, jak se jeho příkaz mění ve skutečnost. Ale ti, kteří zůstali zticha... Kae zájímalo, zda je také přestávalo bavit, jak Bane udílí zemi, vodě a ohni nesmyslné rozkazy a nechává smrtelníky trpět pro své pobavení.

„Ty váháš, Kae?“ zeptal se Bane, který si všiml jejího mlčení.

„Jen přemýšlím, králi, jestli Whin z Lučních květů a další duchové země nebudou tento příkaz považovat za neuvážený.“

Král se usmál. Kae věděla, že zašla příliš daleko. Přesto zůstala nehnutě stát, zatímco Bane scházel ze schodů. Krácel k ní, aby se jí podíval do očí, a ona se začala třást.

„Bojíš se mě, Kae?“

Nedokázala lhát. „Ano, králi,“ řekla.

Bane se zastavil těsně před ní. Ucítla pach blesku v jeho křídlech a přemýšlela, jestli se jí chystá udeřit.

„Whin *bude* můj rozkaz připadat neuvážený,“ souhlasil. „Ale řekni jí, že jestli odmítne přinutit barda opustit ostrov vyhladověním, budu to brát jako urážku své vlády. A postarám se o to, aby se nákaza šířila dál. Bude přihlížet, jak její druhové jeden po druhém churaví a umírají, od kořene po kámen, od větví po květy. Má zkáza země nebude mít konce. Je třeba jí připomenout, že *slouží* mně.“

Kae si uvědomila, že neexistovala žádná snadná cesta ven. I když se Whin rozhodne vzít Baneův rozkaz na zřetel, lidé i duchové země

stejně budou trpět. Zemští duchové byli pro severní vítr hrozbou, neboť po něm měli druhou největší moc. Whin často odmítala vykonávat královy nesmyslné příkazy. Nebála se ho a neustoupila, když hrozil blesky, ani když udeřil nákazou. Kae ji za to obdivovala.

„Bojíš se Lady Whin, králi?“ zeptala se statečně, přesto lehkovážně.

Bane ji udeřil do obličeje tak náhle, že Kae ani nepostřehla, jak zvedl ruku. Rána s ní zacoulmala, ale podařilo se jí udržet rovnováhu. Oči ji však pálily slzami a v uších jí zahučelo. Nevěděla, jestli to byly její vlastní myšlenky, nebo se členové královského dvora za spěšného třepotání křídel nerozprchlí do nebe.

„Odmítáš doručit můj vzkaz, Kae?“ zeptal se.

Kae si na okamžik představila, jak by zareagovala Whin. Tvářila by se znechuceně a oči by jí plály vztekem. Kae věděla, že Whin Jacka z ostrova nevyštve. Odmítne a postaví se Baneovi. Jackova hudba totiž dávala duchům zrnko naděje. Kdyby z Cadence odešel, jejich zakázané sny by se rozplynuly v prach.

„Ano,“ zašeptala Kae a podívala se mu do jiskrných očí. „Najdi si někoho jiného.“

Otočila se k němu zády. Její vzdor jí dodával opojný pocit síly.

Měla však být prozíravější.

Bane roztrhl podlahu a vytvořil v ní díru temnou jako noc, skučící prázdnotou. Nad ní držel Kae. Nemohla se pohnout ani nadechnout, jen zírala do inkoustového kruhu, kam se ji chystal svrhnout.

Nevěřila však, že to udělá.

„Odsuzuji tě k vyhnanství, Kae ze Severního větru,“ pronesl Bane. „Již nejsi mým poslem. Zostudila jsi mě a potupila. Vyháním tě na zem, ke smrtelníkům, které tak miluješ. Projevíš-li touhu znovu se přidat k mému dvoru... budeš muset být velmi prozíravá. Po tak hlubokém pádu nebude snadné opět povstat.“

Kae ucítila prudkou bolest v zádech a vykřikla. Ještě nikdy nezažila takové utrpení. Hořela, jako by jí mezi lopatkami uvízla hvězda. Teprve když před ní Bane předstoupil s jejími dvěma křídly, roztrhanými a ochablými, pochopila, co bolest způsobilo.

Dvě křídla odstínu západu slunce podvolujícího se noci. Odstínu, který patřil jen a jen jí. Severní král jí ukradl a zničil křídla, která mu nyní visela v rukou.

Bane se zasmál jejímu výrazu ve tváři.

Ucítila, jak jí po zádech stéká krev, horká a hustá. Ve vzduchu byla cítit její nasládlá vůně. Řinula se jí po brnění, po noze, odkapávala z jejích bosých chodidel do prázdnoty. Krůpěje zlata.

„Pryč s tebou, milovnice země!“ zaburácel Bane. Členové dvora, duchové se špičatými zuby, kteří dychtili po její zkáze, se radovali z jejího vyhnanství.

Neměla sílu vzdorovat jeho sevření ani reagovat na posměšky. Hrdlo jí svírala bolest, slzy a ponížení. Pak náhle propadla dírou do oblak, do mrazivé noční oblohy. Ačkoli věděla, že jí odtrhl křídla, snažila se poručit vzduchu a plachtit za pomoci druhého páru.

Kymácela se a klesala hlavou vpřed jako neohrabaný smrtelník, který padá z mraku na mrak.

Konečně se jí podařilo zachytit vzduch konečky prstů. Zbývající křídla musela zatáhnout těsně k zádům, aby se neroztrhla. Sledovala, jak se čas znovu rozhybal. Noc se pomalu vytrácela a sluneční paprsky osvětlovaly temně modré nebe. Hluboko pod sebou viděla ostrov Cadence, dlouhý kus zelenající se půdy obklopený zpěněným šedým mořem.

Kae se chtěla změnit ve vzduch, ale zjistila, že byla uzamčená ve zhmotnělé podobě. Její končetiny, vlasy, křídla, kůže i kosti byly uvězněné ve fyzickém světě. Věděla, že to byl další Baneův trest. Až dopadne na zem, zabije ji to.

Přemýšlela, jestli ji pak najde Whin, až zůstane ležet rozlámaná uprostřed kapradí.

Cítila, jak se jí mraky rozplývají na obličeji, a zaposlouchala se do syčení větru, který jí proudil mezi prsty. Zavřela oči a plně se podvolila pádu.

ČÁST PRVNÍ
PÍSEŇ POPELU

KAPITOLA PRVNÍ

Vmoři se utopil chlapec. Sidra Tamerlainová klečela ve vlhkém písku vedle jeho těla a hledala pulz. Měl studenou zmodralou kůži, oči otevřené a nepřítomné, jako by se díval na jiný svět. Do hnědých vlasů se mu zamotaly zlaté mořské řasy, které připomínaly pokroucenou korunu. Z koutků úst mu vytékala voda lesknoucí se od zlámaných mušlí a pramínek krve.

Snažila se ho zachránit, když skočila do vody a vytáhla ho z příboje. Odvlekla ho na pobřeží, stlačovala mu hrudník a dýchala do úst. Znovu a znovu, jako by dokázala přivolat zpátky jeho duši, rozpohybovat mu plíce a srdce. Brzy v něm ale ucítla nekonečné moře, slanou vodu, chladné hlubiny a duhově se třpytící pěnu. Tehdy si to přiznala.

Nezáleželo na tom, jak zkušená byla v léčitelství, kolik zašila ran, napravila kostí a odvrátila nemoci. Ani kolik let zasvětila umění balancovat mezi životem a smrtí. Na záchranu tohoto chlapce bylo příliš pozdě. Když mu zavřela zakalené oči, připomněla si, jak dokáže být moře nebezpečné.

„Rybařili jsme na pobřeží,“ vysvětlil Sidře jeden z hochových společníků a v jeho hlase zaznívala naděje, že kamaráda přivede zpět

k životu. „V jednu chvíli stál Hamish támhle na skále. A pak najednou uklouzl a spadl do vody. Říkal jsem mu, ať neplave v botách, ale on si je nechtěl sundat!“

Sidra mlčela a poslouchala stoupání a klesání příboje. Zpěněné buřácující moře znělo rozčileně, jako by chtělo vysvětlit, že vodní duchové nemohli za to, že se ten chlapec utopil.

Pak se Sidra zadívala na Hamishovy nohy. Kožené boty měl zavázané ke kotníkům, zatímco jeho kamarádi byli bosí, jak mají být všechny ostrovní děti, které se rozhodnou plavat v moři. Babička jí kdysi prozradila, že většina léčitelů dokáže vycítit zlé tušení, a proto se má těmito pocity vždy řídit, jakkoli jí případnou podivné. Sidra si neuměla vysvětlit, proč má najednou husí kůži na rukách. Málem se natáhla po tkaničkách hochových bot, ale pak jí ruka poklesla. Otočila se ke třem chlapcům, kteří stáli kolem ní.

„Lady Sidro?“

Kež bych přišla o pár chvil dřív, pomyslela si.

To odpoledne vál silný východní vítr. Sidra kráčela po severní cestě lemující pobřeží. Nesla košík s teplými ovesnými plackami a několika lahvičkami bylinných vodiček a mžourala proti ostrému větru. Její pozornost upoutaly zběsilé výkřiky chlapců a ona jim okamžitě spěchala na pomoc. Nakonec ale stejně přišla pozdě.

„On přece nemůže být mrtvý,“ opakoval jeden z hochů stále dokola, až ho Sidra chytila za paži. „To nemůže být pravda! Vždyť vy jste *léčitelka*. Vy ho zachráníte!“

Sidře se sevřelo hrdlo. Nemohla mluvit, ale její výraz musel prozradit dost, protože to pochopili i chlapci shromáždění kolem a třesoucí se ve větru. Vzduch ztěžkl chmurami.

„Běžte pro Hamishovy rodiče,“ řekla jim nakonec. Pod nehty a mezi prsty se jí usadil písek. Cítila, jak jí skřípe mezi zuby. „Počkám tady s ním.“

Sledovala, jak tři chlapci uháněli podél pobřeží k cestě, která se klikatila po travnatém pahorku. Boty, svačinu i rybářské sítě nechali ležet v písku. Bylo poledne. Vysoko na bezmračné obloze svítilo slunce a zkracovalo stíny. Sidra na okamžik zavřela oči a poslouchala.

Na ostrově vrcholilo léto. Noci byly teplé a třpytily se hvězdami a v odpoledních hodinách přicházely bouře. Zahrady s prokypřenou půdou slibovaly brzkou sklizeň. Na divoké révě rostly sladké bobule, ve skalních jezírkách se při odlivu shromažďovali mořští plžové a na kopcích byla často vidět srnčata, jež následovala svou matku přes kapradí a vysoké luční kvítí. Toto období bylo na východním Cadence plné hojnosti a míru, práce i odpočinku. Sidra se však ještě nikdy necítila tak prázdná, unavená a nejistá.

Tentokrát na ni léto působilo jinak, jako kdyby mezi slunovrat a podzimní rovnodennost proklouzlo nové mezidobí. Možná to cítila jen proto, že se věci nepatrně vychýlily k něčemu temnému. Navíc si stále zvykala na podobu svých dnů.

Nemohla uvěřit, že už uběhly čtyři týdny, co Adaira odešla na Západ. Některá rána jí to připadalo teprve jako včera, kdy ji naposledy objala, a jiná jako by uplynuly roky.

Přiblížil se příliv a natahoval se Sidře po kotnících jako pár studených rukou s dlouhými nehty. Vracel ji zpátky k tomuto okamžiku. Zmateně otevřela oči a zamžourala proti slunci. Černé vlasy se jí uvolnily ze spleteného copu a slaná voda jí z nich stékala po ruce.

Začala rozvazovat Hamishovy promáčené boty.

Levá odhalila bledou nohu a velké chodidlo, do kterého chlapec ještě stále dorůstal. Nic neobvyklého. Možná se Sidra mylila. Málem svůj průzkum ukončila, ale pak znovu přišel příliv, jako by ji pobízel, ať nepřestává. Kolem ní se v mokřém písku točila pěna, zlámání mušle a žraločí zub.

Sundala pravou botu, která se žbluňknutím dopadla do mělké vody.

V ten okamžik ztuhla.

Hamishovu spodní končetinu až ke koleni pokrývaly fialové a modré fleky, které se podobaly čerstvým modřinám. Pod kůží se mu zlatavě třpytily vystouplé žíly. Nemoc před kamarády zjevně skrýval. Podle toho, jak byla rozšířená, ji musel zatajovat už nějakou dobu.

Sidra se s něčím tak nepřírozeným ještě nesetkala a přemýšlela nad všemi kouzelnými neduhy, které v minulosti léčila. Existovaly dva druhy – zranění způsobená začarovaným ostrím a nemoci, které byly následkem práce s kouzly. Postihovaly kováře, tkadleny, rybáře i ševce – všechny, kdo do oceli, látek, sítí či kůže vnášeli magii. Na Východě si řemeslná práce s kouzly vybírala bolestivou daň, a proto Sidra vyráběla celou řadu léčivých tinktur na zmírnění příznaků.

Netušila však, jak by léčila Hamishovu nohu. Kůže nebyla porušená, takže zabarvení nezpůsobila čepel. U nikoho z těch, co ovládali kouzla, si takových příznaků nevšimla. Dokonce ani u Jacka, když zpíval duchům.

Proč jsi za mnou nepřišel? ptala se v duchu se slzami v očích. *Proč jsi to skrýval?*

V dálce uslyšela výkřiky. Blížil se Hamishův otec. Nebyla si jistá, jestli se chlapec se svým záhadným stavem svěřil alespoň rodičům, ale pravděpodobně ne. Kdyby o tom věděli, přivedli by ho k Sidře, aby ho vyléčila. Rychle mu nasadila boty a zavázala je, aby zakryla skvrnitou kůži. S tímto rozhovorem bude muset počkat, protože Hamishovy rodiče teď čekal zármutek, který zničí dnešní teplý letní den.

Příliv se s šepotem vzdálil a na severní obloze se začínaly tvořit mraky. Vítr změnil směr a vzduch najednou ochladl, když Sidře nad hlavou zakrákal krkavec.

Stále seděla vedle Hamishe a přemýšlela, co se tomu chlapci stalo. Co se mu mohlo dostat pod kůži, obarvit mu krev a táhnout ho ke dnu, dokud se neutopil.

Byla si jistá jen tím, že nic takového předtím neviděla.

O kilometry dál do vnitrozemí stál Torin pod tím stejným sluncem putujícím po své dráze temně modrým nebem. Pohled měl upřený na jižní sad. Vzduch tu byl hustý, obtěžkaný hnilobou. Neměl na vybranou a musel se ho nadechnout – vlhké půdy, slzícího dřeva a zkaženého ovoce. Nechtěl si zcela přiznat, co vidí, ačkoli to už vycítil ve vzduchu.

„Kdy sis toho všimla poprvé?“ zeptal se a neuhýbal pohledem od jabloní a tekutiny, která vytékala z polámaných kmenů. Míza byla hustá a fialová. Na světle se třpytila, jako by se v jejím lepkavém složení nacházely droboučké úlomky zlata.

Farmářce Rodeně bylo skoro osmdesát let. Stála vedle Torina, sotva mu výškou sahala po ramena a mračila se proti slunci. Zdálo se, že ji její nemocný sad nevyváděl z míry. Torin si ale všiml, jak si přitáhla pléd blíž k tělu, jako by se pod jeho začarovanými vlákny chtěla schovat.

„Před dvěma týdny, pane,“ odpověděla Rodena. „Nejdřív jsem to ani nevnímala, protože šlo jen o jeden strom. Ale pak se nákaza začala šířit na ostatní v řadě. Bojím se, že se přenese na celý můj sad a ztratím veškerou úrodu.“

Torin se zahleděl na zem, na malá nedozrálá jablka v trávě. Ovoce padalo z nemocných stromů ještě před dozráním a mělo moučnou dužinu. Některé plody se už začaly rozkládat a v obnažených jádřincích se kroutili červi.

Potlačil nutkání kopnout špičkou boty do jednoho z nahnilých jablek. „Sahala jsi na nakažené plody, Rodeno? Nebo na stromy?“

„Samozřejmě že ne, pane.“

„Navštívil tvůj sad ještě někdo?“

„Jen můj pomocník,“ odpověděla Rodena. „To on si sněti všiml jako první.“

„A kdo to je?“

„Hamish Brindle.“

Torin se na chvíli odmlčel a pátral v paměti. Nikdy si neuměl zapamatovat jména, ačkoli poznával tváře. Pro kapitána, dnes už lenního pána, to bylo prokletí. Musela ho vždy zachránit Sidra, která si všechna jména dokázala vybavit jako mávnutím kouzelného proutku. Jen díky ní se mu při několika příležitostech podařilo neztrapnit.

„Vytáhlý hoch s hnědými vlasy a dvěma housenkami místo obočí,“ doplnila Rodena, když vycítila, že si Torin nemůže vzpomenout. „Je mu čtrnáct a moc toho nenamluví, ale chytrý je za dva. Taky tvrdě pracuje. Nikdy si nestěžuje, když mu zadám úkoly.“

Torin přikývl a v ten okamžik si uvědomil, proč mu to jméno zní povědomě. Hamish Brindle byl nejmladší syn Jamese a Tristy, farmáře a učitelky. Chlapec nedávno projevil zájem stát se členem Východní hlídky. Torin se už před několika týdny musel vzdát svého titulu kapitána. Předal ho své zástupkyni Yvaine, přesto však nadále zasahoval do dění hlídky. Yvaine byla trpělivá a dovolovala mu přicházet a odcházet, jak potřeboval. Snídal v kasárnách, sledoval tréninky a hodnotil nové členy. Jako by byl stále jedním z nich, ne novým lenním pánem. V této roli, již Adaira zastávala tak přirozeně, se Torin teprve hledal.

Vždy pro něj bylo těžké vzdávat se věcí a rolí, které mu vyhovovaly, míst, která měl rád, a lidí, které miloval.

„Byl tu dnes ráno Hamish?“ zeptal se Torin. Nemohl nevnímat dotek chladu jemný jako závoj, který se mu rozprostíral po ramenou. Potlačil chvění, když zíral na sad.

„Vzal si volno. Chtěl jít rybařit s kamarády,“ odpověděla Rodena. „Proč, pane? Potřebuješ s ním mluvit?“

„Ano, myslím, že bych měl.“ Torin pomalu odvedl Rodenu od stromů. Pach hniloby je pronásledoval až k farmářčině zeleninové zahradě. „Požádám ho, aby sad obehnal provazem. A ty se nedotýkej ani ovoce, ani stromů. Ne, dokud o nákaze nezjistím víc.“

„Ale co moje úroda, pane?“ zeptala se Rodena, která se zastavila u zrezivělé brány. Jedna z jejích koček – Torin ani nechtěl vědět, kolik jich měla – vyskočila na kamennou zídku a mňoukala, zatímco se jí otírala o ruku.

Torin zaváhal, ale jejímu odhodlanému pohledu neuhnul. Věřila, že úrodu půjde zachránit, ale Torin tušil, že se toho v sadu děje mnohem víc. Od chvíle, kdy Jack zahrál duchům vody, země a větru, a Adaira s nimi hovořila, měl Torin příležitost se o nich dozvědět víc. Například o jejich hierarchii, omezeních a síle. O tom, jak se báli svého krále, Banea ze Severního větru. V říši duchů podle všeho panoval neklid. Torin by se nedivil, kdyby nákaze nakonec podlehly všechny stromy. Prohrábl si vlasy s vědomím, že takovou nákazu ještě nikdy neviděl, přitom se po východní straně ostrova toulal už téměř dvacet sedm let.

„S úrodou si nedělej starosti,“ řekl s úsměvem, ale jeho oči přitom zůstaly prázdné. „Brzy se vrátím, abych zkontroloval, jestli je sad bezpečně ohrazený.“

Rodena přikývla, ale mračila se, když sledovala Torina, jak nasedá na koně. Možná stejně jako on vycítila beznadějný osud stromů, které byly mnohem starší než oni dva dohromady. Jejich kořeny se táhly hluboko pod povrchem Cadence, až k začarovanému místu, o němž se Torinovi mohlo jen zdát.

Duchové byli mlčenliví, náladoví a odpovídali jen na bardovu hudbu. Jack s Adairou byli jedinými živými Tamerlainy, kteří je viděli zhmotnit se. Přesto mnoho lidí z klanu stále uctívalo duchy země, vody, větru a ohně, jako Sidra, která jim byla oddaná. Torin k nim nepatřil, přesto však v této tradici vyrůstal. Jeho otec Graeme mu každou noc povídal příběhy, a Torin proto věděl o rovnováze mezi lidmi a duchy na ostrově a také o tom, že jedna strana ovlivňuje druhou.

Cestou k záhumenku Brindleových zvažoval možnosti. Blížila se obvyklá odpolední bouře a stíny ochladly, když Torin kus před sebou uviděl ženu s dítětem. Téměř okamžitě poznal Jackovu matku Mirin a její mladou dceru Frae. Přitáhl otěže a zastavil koně.

„Kapit... *Pane*,“ řekla Mirin a kývla na něj.

Torin už byl zvyklý, že ho lidé nejprve zdravili jeho starým titulem. Přemýšlel, jestli mu někdy oslovení „pane“ skutečně padne, anebo jestli ho klan bude vždy vnímat jako kapitána.

„Mirin, Fraedah,“ pozdravil je a všiml si, že Mirin drží v rukou koláč. „Vypadá to, že máte namířeno na oslavu?“

„Na oslavu ne,“ odpověděla tkladlena těžkým hlasem. „Hádám, že jsi neslyšel zprávy, které přinesl vítr?“

Torinovi se sevřel žaludek. Obvykle větru naslouchal, pro případ, že by ho volala Sidra nebo jeho otec. Dnes byl ale duchem nepřítomný. „Co se stalo?“

Mirin se podívala na Frae. Dívčiny oči byly velké a smutné, když sklopila pohled. Jako by nechtěla vidět, jak Torin při té zprávě zareaguje.

„Co se stalo, Mirin?“ dožadoval se Torin. Jeho hřebec z něho vyčítal nervozitu, ukročil stranou a pod svými velkými kopyty zadupal trs sedmikrásek.

„V moři se utopil chlapec.“

„Jaký chlapec?“

„Tristin nejmladší syn,“ odpověděla Mirin. „Hamish.“

Chvilí trvalo, než Torin tu informaci zpracoval. A když se tak stalo, cítil se, jako by se mu do žeber zabodl nůž. Mlčky popohnal koně vpřed a zbývající cestu k obydlí Brindleových jel tryskem.

Než dospěl k chalupě, měl zacuchané vlasy a vysoké boty i pléd potřísněný bahnem. Kolem stály zástupy lidí, cestu ke dvorku blokovaly povozy, koně a vycházkové hole. Dveře byly otevřené dokořán a z domu se linul nárek.

Torin sesedl z koně, kterého přivázal k jilmu. Pod větvemi stromů ale zaváhal. Pohlédl na své ruce a na mozolnaté, zjizvené dlaně. Na ukazováčku měl navlečený zlatý pečetní prsten Tamerlainů, na němž byl vyrytý jelen přeskakující jalovcový kruh. Někdy se na něj podíval a cítil, jak se mu zařezává do kůže. Připomínal si tím, že to všechno nebyla jen noční můra.

Během pěti týdnů se prsten vystřídal u tří různých vládců.

U Alastaira, Adaira a nyní Torina.

Alastair odpočíval v hrobě, Adaira teď žila s Breccany. Torin nikdy nestál o to vládnout. Nechtěl takové břemeno nést, a přesto si k němu prsten nakonec našel cestu.

Sevřel ruku v pěst a sledoval, jak se kroužek ve světle bouře zaleskl.

Ne, není to sen.

Spadlo několik kapek deště a on zavřel oči a zklidnil se. Snažil se uspořádat si změt myšlenek v hlavě. Přemýšlel nad záhadou nakaženého sadu, nad utonulým chlapcem, který v sadě pracoval, a nad rodiči, jež teď měli zlomené srdce. Co jim Torin řekne, až se s nimi setká? Co může udělat, aby zmírnil jejich utrpení?

Jestli si lidé mysleli, že být kapitánem ho dostatečně připravilo na roli lenního pána, mýlili se. Torin si začínal uvědomovat, že dávat příkazy, řídit se strukturou a hledáním východisek nemělo nic

společného s tím, že bude zastupovat lid jako celek. Musel s lidmi sdílet jejich sny, naděje, obavy i smutek.

Adi, pomyslel si a píchlo ho u srdce.

Poslední dobou si netroufal na ni myslet, protože si pokaždé představil to nejhorší. Že je spoutaná v kobce, onemocněla nebo ji někdo trýzní. Nebo už je mrtvá a pohřbená v západní hlíně. Možná ale byla se svými pokrevními rodiči a klanem šťastná a zapomněla na své přátele na Východě.

Vážně, Torine?

V duchu ji viděl, jak stojí vedle něj, vlasy spletené do copů, s bahnem na šatech, s překříženýma rukama a znechuceným tónem v hlase. Připravená rýpnout si do něj za to, jaký je škarohlíd. Bral ji ne jako sestřenici, ale jako mladší sestru, kterou si vždy přál mít. Téměř cítil její přítomnost, protože mu vždy stála po boku, v dobrých i zlých časech. Už když byli ještě děti a honili se ve vřesovištích, plavali v moři a objevovali spolu jeskyně. A pak, když byli starší, sdíleli spolu chvíle zlomených srdcí, zasnub, narození i smrti.

Adaira byla vždy s ním. Teď se však Torin hořce pousmál – mohl tušit, jak to dopadne. Všechny ženy v jeho životě se vytratily do vzpomínek, jako by byl prokletý a měl o každou přijít. O matku, o svou první ženu Donellu, o Maisie, na několik dní během léta, než ji získali zpět ze Západu. A teď o Adairu.

Myslím, že bys poznal, kdybych byla mrtvá, řekla mu.

„Opravdu?“ opáčil Torin zatrpkle a ta slova přerušila jeho snění o ní. „Tak proč mi nepíšeš?“

Zafoukal vítr a zvedl mu vlasy z čela. Byl sám, jen déšť šeptal mezi větvemi nad ním. Otevřel oči a vzpomněl si, kde je a co musí udělat.

Prošel zahradou a vkročil na zápraží chalupy.

Chvíli mu trvalo, než si jeho oči přivykly na světlo uvnitř. Brzy však zahlédl hlouček lidí shromážděných ve společenské místnosti.

Všiml si, že klan už rodině přinesl košíky s kukuřičným chlebem, hrnky se sýrem a máslem, talíře s pečeným masem a bramborami, bylinky, med, bobule a kotlík vřelého čaje. Těsně za dveřmi uviděl toho chlapce, Hamishe, ležet na posteli, jako by spal.

„Lenní pane,“ přišel ho pozdravit James Brindle, který se odpojil od truchlícího davu. Torin napřáhl ruku, ale pak se rozhodl, že Jamese obejmě.

„Děkuji, že jsi přišel,“ řekl James a poodstoupil, aby se na Torina podíval. Farmářovy oči byly zarudlé od pláče a vypadal bledě. Měl svěšená ramena, jako by na nich nesl těžké břemeno.

„Je mi to líto,“ zašeptal Torin. „Ať už s Tristou budete v příštích dnech potřebovat cokoli... prosím, dejte mi vědět.“

Nechtělo se mu věřit, že klan přišel o *další* dítě. Vždyť zrovna vyřešil záhadu mizejících dívek. Moray Breccan, dědic západního Cadence, se přiznal, že je unesl, a právě si odpykával trest v podzemním žaláři Tamerlainů. Všechny dívky se bezpečně vrátily zpět ke svým rodinám, ale Hamishe Torin zpátky přivést nedokázal.

James přikývl a až překvapivě silně chytil Torina za paži. „Pane, musím ti něco ukázat. Pojď se mnou. Je tu i... Sidra.“

Napětí v těle se uvolnilo, jakmile uslyšel její jméno. Následoval Jamese do malé ložnice.

Rychle se rozhlédl kolem. Kamenné zdi byly cítit vlhkem. Malé úzké okenice se třásly pod nápořem bouře a vosk z hořících svíček kapal na dřevěný stůl. Hamish ležel na posteli, oblečený do svého nejlepšího oděvu, s rukama složenýma na prsou. Trista seděla vedle něj a utírala si slzy do plédu. Sidra stála opodál, s vážným výrazem ve tváři. Lem jejích šatů pokrýval písek.

James zavřel dveře. V pokoji byli jen oni čtyři a chlapcovo tělo. Torin se díval na Sidru a srdce se mu rozbušilo, když řekla: „Potřebujeme, aby ses na něco podíval, Torine.“

„Ukažte mi to.“

Sidra přistoupila k posteli, zašeptala něco Tristě, která udusila vzlyk plédem a vstala. James svou ženu objal kolem ramen a oba ustoupili stranou. Torin sledoval, jak Sidra chlapci zouvá pravou botu.

Netušil, co uvidí, ale nenapadlo by ho, že mu Hamishova noha připomene nákazu v sadu. Měla stejnou barvu i stejné zlaté záblesky.

„Nevím, co je to za nemoc,“ přiznala Sidra tiše. Kousla se do rtu a Torin poznal, že je neklidná. „James ani Trista o tom nevěděli, takže nelze říct, jak dlouho už tím Hamish trpěl anebo co to způsobilo. Nikde nevidím žádné poranění kůže. Nemám pro to žádné vysvětlení.“

Torin však tušil a v hrudi se mu usadil svíravý pocit. Putoval až do hrdla a roztrásl mu zuby, ale on ho potlačil. Třikrát se zhluboka nadechl a vydechl skrze pootevřené rty. *Klid*. Potřeboval zachovat klid. Také si musel být jistý, než něco vysloví nahlas. Jinak jeho slova odvane vítr a roznese mezi lidmi strach.

„Je mi to moc líto,“ řekl Torin a ohlédl se na Jamese a Tristu. „A je mi líto, že se to stalo vám a vašemu synovi. Zatím nemám odpovědi, ale doufám, že je brzy najdu.“

James sklonil hlavu, zatímco Trista mu dál plakala na rameni.

Torin se podíval na Sidru a zdálo se, jako by mu četla myšlenky. Lehce na něj kývla. Pak Hamishovi znovu nazula botu a zakryla skvrnitou kůži.

Sidra seděla u stolu a do svých léčebných záznamů si zapisovala vše, co ten den viděla. Plnila stránky každým detailem o Hamishově noze, na který si vzpomněla – barvou, zápachem, strukturou, teplotou. Nevěděla, jestli jí poznámky někdy poslouží, jelikož šlo o posmrtné ohledání. Začala se jí třást ruka, a tak na chvíli odložila brk.

Byl to dlouhý den a ona se cítila vyčerpaná. Poslouchala, jak Torin předčítá Maisie pohádku na dobrou noc.

Všichni tři měli žít na hradě. V prostorných komnatách lenního pána se zdmi pokrytými tapiseriemi a okny, v nichž se světlo rozkládalo do barevných hranolů. Se služebnictvem, které se staralo o oheň v krbu, čisté ložní prádlo a o úklid. Pro ně však byl domovem tento malý záhumenek na kopci a nikdo z nich se s ním nechtěl rozloučit. Ani když se na ně zodpovědnosti lenního pána lepily jako pavučiny.

Sidra zvedla hlavu od svých zápisků a ve skvrnitém zrcadle visícím na zdi zachytila odraz Torina a Maisie. Sledovala, jak jejich dceři těžkla víčka a jak jí otcův hluboký hlas pomalu uspával.

Maisie bylo nedávno šest let. Dalo se jen těžko uvěřit, že už uplynulo tolik času, co ji Sidra poprvé držela v náručí. Někdy přemýšlela nad svým životem, než poznala Torina s Maisie. Tehdy byla mladá, v nitru tajně neklidná. Od své babičky se učila léčitelsví, starala se o ovce a otcovu zeleninovou zahradu. Věřila, že je její život předvídatelný, předem určený, ačkoli prahla po něčem *jiném*. Po něčem, co ji dovedlo až sem, k tomuto okamžiku.

Maisie začala zhluboka oddechovat, a tak Torin zavřel knihu.

„Měl bych ji odnést k ní do postele?“ zeptal se. Levou paži měl uvězněnou pod dceřiným tělem. Kývl k postýlce, kterou umístili do rohu ložnice. Už několik dní se snažili přesvědčit Maisie, aby v ní spala, ale bez úspěchu. Zpočátku Sidru uklidňovalo mít Maisie i Torina u sebe. Často si ale všímala, jak se na ni Torin přes dceru roztáženou mezi nimi dívá.

Od okamžiku, kdy se ujal vlády, se Sidra naučila, že manželka mohla mít chvíli pro sebe jen v noci. Často si šeptali a snažili se proplést přes Maisie, která se rozhodla, že s nimi bude spát. Museli být kvůli tomu vynalézaví. Kradli si pro sebe krátké chvilky v rozích, zaprášených komorách, dokonce i na kuchyňském stole, zatímco Maisie spala.

„Ne, nech ji spát s námi,“ odpověděla Sidra.

Vzpomněla si na Jamese a Tristu a na bolest, jakou dnes večer museli prožívat. Sidra ucítila ozvěnu té bolesti, protože si jí nedávno také prošla. Než zavřela lahvičku s inkoustem, dlouze se na Maisie zadívala.

Zatímco pročetla své záznamy, uvědomila si, jaké je ticho. Neslyšela ani foukat vítr. Působilo to tísnivě, jako klid před hrozivou bouří. Sidra se otočila, aby zjistila, jestli Torin spí. Byl vzhůru, zíral na stíny pokoje a mračil se. Jako by byl daleko odsud, ztracený v neklidných myšlenkách.

„Chtěl jsi se mnou mluvit,“ řekla Sidra potichu, aby nevzbudila Maisie. „O Hamishovi.“

Torin zbystřil. „Ano. Nechtěl jsem, aby jeho rodiče slyšeli, co se ti chystám povědět.“

Sidra vstala a zachvěla se. „Co se děje?“

„Nejprve pojď do postele. Jsi ode mě moc daleko.“

Ačkoli ji tížil strach, usmála se. Začala postupně sfoukávat všechny svíčky, až zůstal jen lojový kahánek, který jí osvětloval cestu k posteli.

Vklouzla pod prošíváné přikrývky a otočila se k Torinovi, zatímco jejich dcera dřímala mezi nimi.

Torin chvíli mlčel. Pohladil Maisie po vlasech, jako by potřeboval cítit něco měkkého, něco skutečného. Pak ale začal mluvit o napadeném sadu. O třpytivé, pomalu vytékající míze. O shnilém nedozrálém ovoci popadaném ze stromů, o němž se staral Hamish.

Sidra měla srdce až v krku. Slova jí těžkla na jazyku. „Chytil sněť od stromů. Od duchů.“

Torin se na ni podíval, oči zarudlé, pramínky vlasů a vousů proťkané stříbrem. V ten okamžik vypadala jeho tvář starobyle a zarmouceně. Chytila ho za ruku.

„Ano,“ zašeptal Torin. „Taky si to myslím.“

„Myslíš, že to má spojitost s Jackovou hudbou?“

Torin se zamyslel a Sidra mu četla myšlenky.

Když se stal lenním pánem, Jack se jim oběma svěřil, že Lorna Tamerlainová kdysi každý rok hrála duchům moře a země. Díky jejímu chvalozpěvu Východ vzkvétal a on měl v plánu jít v jejich šlépějích. S ohledem na duchy to bylo tajemství, které bard sdílel pouze s lenním pánem. Před Sidrou ho však nebylo možné skrýt, protože Jacka podezírala kvůli tomu, jak špatně mu potom vždycky bylo.

„Hrál zemi a moři,“ řekl Torin. „Když s Adairou minulý měsíc pátrali po zmizelých dívkách.“

„Zahrál ale i větru, což způsobilo několikadenní bouře.“

Torin se zašklebil. „Možná se severnímu větru nelíbí něco, co jsme udělali?“

„Ano, možná,“ souhlasila Sidra. „Ráda bych se na ten sad podívala.“

„Myslíš, že tam najdeš nějaké odpovědi, Sid?“

Sidra otevřela ústa, ale zaváhala. Nechtěla ho o ničem ujišťovat. Sama měla pocit, že se topí v hlubinách.

„Nejsem si jistá, Torine. Ale začínám si myslet, že ta sněť je jen příznakem něčeho mnohem znepokojivějšího a jen duchové těch nemocných stromů znají odpověď. Což znamená...“

Torin vzdychl, zaklonil hlavu a zadíval se na strop. „Že budeme potřebovat, aby Jack znovu zahrál duchům země.“

KAPITOLA DRUHÁ

Do prdele!“ Jackovi sklouzla bota po hromadě hnoje. Rozhodil rukama, aby udržel rovnováhu a neupadl, přitom zachytil koutkem oka vyděšený pohled své malé sestry. Frae se zastavila, jako by ji jeho nadávka přimrazila k podupané půdě.

„Nemyslel jsem to tak,“ vyhrkl Jack. Ve lhaní ale nikdy příliš nevynikal. Celý dnešní den byl k ničemu, stejně jako minulý měsíc, a on se teď s Frae snažil vyhnat sousedovu krávu z jejich záhonů a zachránit, co se dalo.

Kráva zabučela a Frae se znovu začala soustředit.

„Ale ne!“ vykřikla, když jalovice dupala po záhonku s fazolemi. Jack se pohnul, aby nahnal krávu k otevřené bráně. Zvíře zpanikařilo, otočilo se a pošlapalo další stonky. Jack neměl na výběr a musel znovu stoupnout do kravince, aby jí odřízl cestu.

„Jacku!“

Podíval se doprava, kde na kamenné cestě stála Mirin a v ruce držela kus plédu. Nemusel se jí ptát, proč ho volala. Natáhl se, vzal si od ní šál a pak se vydal nahnat krávu do zadní zahrady.

Po několika výpadech a kličkách se mu konečně podařilo ovázat pléd krávé kolem krku tak, aby byl jeden konec volný. S povzdechem se rozhlédl po škodách. Frae vypadala zdrceně.

„Bude to v pořádku, sestřičko,“ řekl a pohlídl ji po bradě.

Frae oslaví v zimě deváté narozeniny. Od chvíle, kdy ji Jack viděl před měsícem poprvé, už povyrostla o půl dlaně. Zajímalo ho, jestli bude jednou stejně vysoká jako on.

Zatímco se matka se sestrou pustily do uklízení zahrady, on vyšel s krávou ven. Ujistil se, že zavřel bránu na petlici, a pak zvíře odvedl několik kilometrů na sever, k záhumenku Elliottových. Byl ukrytý mezi kopci pokrytými vřesem.

Během posledního nájezdu Breccanů přišli Elliotovi téměř o vše. Dobytek jim nahnali za klanovou hranici a z domu, kůlny i stodoly zbyl jen popel. Pomalu však začínali budovat novou farmu. Právě dokončili stavbu chalupy, skladu a chléva, ale plot zatím zůstával poničený. Proto se jejich nové stádo krav často přemístilo až na Mirinin pozemek a Jack, který už si pohrával s myšlenkou pořídit psa, svědomitě vodil zvířata zpátky. Už ho to všechno unavovalo. Jako by pořád dokola prožíval tentýž den.

Píchlo ho u srdce, když se podíval doleva k Aithwoodu, na jehož hustý porost svítilo ranní slunce. Za stromy se nacházela klanová hranice a za ní se rozprostíral Západ. Dříve Jacka znepokojovalo, že Mirin bydlí tak blízko území Breccanů. Před mnoha lety, když byl ještě chlapec, jejich domov přepadl západní klan a ukradl jim zimní zásoby. Tu noc si stále živě vybavoval, byla to vzpomínka plná strachu a nenávisti.

Obavy ze zimy k životu Tamerlainů zkrátka patřily, i přes kouzlo klanové hranice – linie, kterou nešlo překročit, aniž by si toho druhá strana všimla. Breccanové obvykle podnikali nájezdy během chladných měsíců a kradli jídlo a dobytek. Museli ale jednat rychle, než dorazila Východní hlídka.

Zatímco Breccanové mohli bez omezení pracovat s magií, jejich země byla chudá a oni se jen stěží dokázali uživit. Proto se uchylovali ke krádežím. Pro Tamerlainy to bylo přesně naopak. Používat kouzla jim způsobovalo nemoci, ale měli nadbytek zdrojů, které jim bez obtíží vydržely přes celou zimu. Během nájezdů někdy došlo i ke krveprolití, když se klany střetly. Jack přemýšlel, jestli se to nyní změní, když Adaira žije na Západě.

Obětovala se výměnou za Moraye. Její bratr dvojče měl zůstat v poutech na Východě, dokud Adaira setrvá na Západě. Jack si však všiml, jak se Innes Breccanová, lenní paní Západu, na Adairu dívala. Nepovažovala ji za zajatce ani nepřítele, jehož bylo třeba spoutat. Vnímala ji jako ztracenou dceru, již chtěla poznat, teď když vyšla najevo pravda.

Chtěla bych, aby na ostrově zavládl mír, řekla Adaira matce ve chvíli, kdy byla odsouhlasena výměna vězňů. Jestli s tebou odejdu na Západ, chci, aby nájezdy na území Tamerlainů skončily.

Innes jí nic neslíbila. Přesto Jack věděl, že Adaira udělá vše, co bude v jejích silách, aby zamezila dalšímu násilí a udržela na ostrově alespoň provizorní mír. Takový byl její závazek vůči Cadence. Dala přednost povinnostem před city a na Západ odešla bez Jacka.

Na západě je hudba zakázána.

Taková byla její slova těsně předtím, než odcestovala. Nedokázala si pro něj představit život bez hudby, jeho první lásky. Jack ten trýznivý okamžik, kdy odešla, prožíval znovu a znovu. Uvědomil si však, že nechtěla, aby ji na Západě mohl někdo zastrašit. A on byl hrozbou hned ze dvou důvodů: byl bardem a také nemanželským synem Breccana, který před desetiletími odnesl Adairu Tamerlainům.

Jack teď popadal dech, zatímco se kráva ploužila za ním.

„Napsala mi jen dvakrát, víš,“ vysvětloval jalovici, když vystoupali na hřeben kopce. V dálce byl vidět záhumenek Elliotů. „Dvakrát

za skoro pět týdnů, jako by byla příliš zaneprázdněna čímkoli, co se na Západě odehrává.“

Ulevilo se mu, že to mohl říct nahlas. Ta slova v sobě dlouho polykal jako kameny. Pak ale ucítil, jak se mu do zad opřel jižní vítr a zachuchal mu vlasy. Když si nedá pozor, vítr ta slova roznese na svých křídlech dál. A on už si vytrpěl dost ponížení.

Přesto však ke zvířeti promlouval dál.

„Samozřejmě že v prvním dopise zmínila, že jí chybím. Dal jsem si s odpovědí schválně načas.“

Jalovice ho dloubla nosem do lokte.

Jack se na ni zamračil. „No dobře, *napsal* jsem jí hned, co dopis dorazil. Ale počkal jsem celých pět dní, než jsem ho odeslal.“

Byly to příšerně dlouhé dny. Adaira dala jasně najevo, že ho nepotřebuje, a Jack měl svou pýchu. Nakonec si ale uvědomil, že poslat dopis za tak dlouho byla chyba. Adaira se na dlouho odmlčela, jako by vyčítala prohlubující se propast mezi nimi. Možná se jen oba snažili ochránit před tím, co se zdálo nevyhnutelné – že se jejich zasnoubení po roce a jednom dni zruší. Jack si nedokázal představit, jak by spolu mohli zůstat sezdáni.

Položil si ruku na hrudník, kde pod tunikou ucítil polovinu zlaté mince. Zajímalo ho, jestli Adaira stále nosí tu svou. Rozdělili si ji během zasnub jako symbol slibu. Jack řetízek zatím ještě nesundal.

Kráva zabučela.

Jack vzdychl. „Vlastně jsem jí naposledy napsal já. Už je to devět dní. A jistě tě pobouří, že mi zatím neodepsala.“

Zvedl se vítr.

Jack na okamžik zavřel oči. Přemýšlel, co by se stalo, kdyby vítr jeho slova odnesl za klanovou hranici a proplul mezi stíny Západu až k místu, kde se nacházela Adaira. Co by dělala, kdyby uslyšela jeho hlas? Napsala by mu a požádala ho, ať za ní přijde?

Tak to chtěl on.

Chtěl, aby ho Adaira pozvala na Západ, aby byli zase spolu. On by totiž nesnesl, kdyby se jí musel doprošovat. Děsila ho představa, že je někde, kde není chtěný. Do podobné situace se odmítal dostat, a proto musel jen předstírat lhostejnost a čekat, až Adaira rozhodne o jejich osudu.

„To je nespravedlivé,“ ozval se hlas a Jack se lekl, že mu někdo čte myšlenky.

Nechat na ní takové břemeno je nespravedlivé. Víš přece, že přišla o vše, co dosud znala.

Jack si zastínil oči rukou a spolkl kámen v krku. Viděl, jak se k němu přes travnatý kopec přibližuje Hendry Elliott. Postarší muž se usmíval a tvář měl umazanou od hlíny.

„Po všech těch snahách natáhnout plot si krávy stejně najdou způsob, jak utéct,“ postěžoval si. „Znovu se omlouvám, jestli obtěžovaly tebe nebo tvou mámu.“

„Není třeba se omlouvat,“ odpověděl Jack a předal problémovou jalovičku farmáři. „Doufám, že se vám všem daří.“

„Docela ano, díky,“ pravil Hendry, zatímco si prohlížel Jacka. „A jak se držíš ty, barde?“

Jack cítil, jak se mu sevřela čelist. „Nikdy mi nebylo líp.“

Farmář se na něj jen smutně usmál. Jack poplácal krávu po boku, jako by v ní našel novou kamarádku.

Rozloučil se s Hendrym a jalovicí a vydal se na dlouhou cestu zpátky k matčině záhumenku. Země jako by vycítila, jak se mu nohy vlečou trávou a vřesem, a proto mu zkrátila vzdálenost a zmenšila kopce. Duchové občas smrtelníkům projeví laskavost a dovolili jim putovat přírodou rychleji než po cestě. Jindy však naschvál přemisťovali stromy, skály i trávou a měnili ráz krajiny. Jack se kvůli tomu na ostrově už několikrát ztratil, a jednou dokonce i nedávno. Proto

se mu ulevilo, když v dálce zahlédl Mirininu chalupu a kouř vycházející z komína, jenž clonil polednímu slunci.

Z kamenného stavení s doškovou střechou, stojícího na kopci, bylo vidět na vinoucí se zrádnou řeku, jež tekla ze Západu na Východ. Na řeku, která všechno změnila.

Jack se snažil nevnímat vzdálený třpyt peřejí a raději pohlédl na zeleninovou zahrádku, kolem které právě procházel. Všiml si, že matka s Frae opravily záhony, jak nejlépe dovedly. Než vstoupil do chalupy, přemýšlel, co všechno je potřeba udělat – opravit střechu, než zase začne pršet, upéct s Frae další koláč pro Brindleovy a posbírat víc kamínků, aby mohli trénovat střelení z praku.

„Máš připravené bobule na koláč, Frae?“ zeptal se Jack, když ho obklopile stíny místnosti. Dům voněl vším, co znal – prachem z vlny, čerstvě upečeným chlebem a polévkou z plážovek. Očekával, že až zvedne hlavu, uvidí Mirin u tkalcovského stavu a Frae, jak jí pomáhá nebo jak si u stolu připravuje úkoly do školy. Poslední člověk, kterého by čekal stát jako zakořeněný strom v matčině společenském pokoji, byl Torin Tamerlain.

Jack se okamžitě zastavil a opětoval Torinův pohled. Lenní pán stál u krbu a světlo ohně se odráželo od jeho stříbrem zdobené kazajky, jílce meče i zlatých kadeří. Šedé prameny, které mu protkávaly vousy, zářily jako jinovatka, ačkoli mu ještě nebylo ani třicet let. Na rameni se mu třpytila rubínová brož, jíž měl přichycený karmínový pléd.

„Pane,“ pozdravil Jack s prohlubujícími se obavami – Torinova přítomnost neznčila nic dobrého. Nebyl totiž z těch, kdo chodí na návštěvu jen tak.

„Jacku,“ oslovil ho Torin opatrně a on okamžitě poznal, že přišel s prosbou. Pravděpodobně s takovou, kterou Jack nebude ochoten vyplnit.

Stočil pohled k matce, jež zrovna odstupovala od tkalcovského stavu. Pak se podíval na Frae, která válela těsto na koláč.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se a očima se opět vrátil k Torinovi.

„Ano,“ odpověděl Torin. „Rád bych si s tebou promluvil, Jacku.“

„Půjdeme ven na zahradu,“ nabídla Mirin. Vzala Frae za ruku a vedla ji k zadním dveřím.

Jack sledoval, jak sestra zanechala hnětení těsta a znepokojeně se na něj podívala. Kývl na ni a usmál se v naději, že uklidní ji, a tím i sebe.

Když zavřeli dveře i okenice, aby se dovnitř nedostal všetečný vítr, chalupa najednou utichla. Jack si prohrábl zacuchané, tmavě bronzové vlasy, které mu v posledních dnech povyrostly. Stříbrný pramen u spánku mu připomínal, že čelil Baneovu hněvu a přežil. Po tak těsném setkání se smrtí duchům jen tak brzy nezahraje.

„Dáš si něco k pití, pane?“ zeptal se.

Torin stál pořád na stejném místě, rty měl pevně sevřené a cucaly mu prsty. „Říkej mi Torine. A ne. Tvoje máma mi uvařila šálek čaje, když jsem čekal, než přijdeš.“

Jack si vzpomněl, jak jako malý kluk toužil být každým coulem jako Torin. Statečným, silným a uznávaným členem hlídky. Také nyní ho Jack obdivoval, ačkoli ho Torin svou tvrdohlavostí občas přiváděl k šílenství. Především to však byl přítel, kterému mohl věřit.

„Proč jsi tedy přišel?“ zeptal se Jack.

„Potřebuji, abys zahrál duchům.“

Jack zaváhal. Jako by už jen při *pomyšlení* na to, že zpívá duchům, cítil bolest v rukou a na spáncích. Byla to však jeho povinnost jakožto barda Východu. „Vodě a zemi už jsem zahrál.“

„Já vím,“ řekl Torin, „ale objevily se potíže a já potřebuji promluvit s duchy.“ Pověděl Jackovi o sněti v sadu a o tom, jak se nákaza přenesla na Hamishe Brindlea.

„Chceš se zeptat na toho chlapce, co se včera utopil?“ zeptal se Jack se zvednutým obočím.

„Ano,“ odpověděl Torin. „Myslím si, že v říši duchů jsou tak velké nepokoje, že vyvěrají do našeho světa. A kvůli naší nevědomosti se to bude jen zhoršovat. Jestli se ti podaří přivolat ducha z nemocného sadu, možná nám řekne, co se stalo, a poradí, jak stromy uzdravit. Věděli bychom, jak se ochránit a jak zamezit šíření nákazy.“

Jack mlčel a přemýšlel, jestli by vílám země mohl znovu zahrát Lorninu baladu, nebo bude muset složit svou vlastní. Jako by měl v krku zaseknutý balvan, když si představil, že sepisuje své noty. Cítil se tak prázdný.

Zíral do namodralého ohně v krbu, když najednou ucítil teplo na zádech, jako by někdo stál přímo za ním. Uslyšel hlas, který znal tak dobře, že by ho poznal kdekoli, jak mu šeptá do vlasů.

Tohle je tvůj okamžik, odvěká hrozbo. Zahráj sadu.

Jack nemohl odolat a podíval se přes rameno v naději, že za sebou uvidí stát Adairu. Viděl však jen paprsek slunce prodírající se skrz mezeru v okenici.

Možná se měl tvářit překvapeně, že ho nabádala zrovna teď, ale on věděl své. Adaira ho povolala na ostrov právě kvůli *tomuhle*. Požádala ho, aby přivokal duchy moře, země i větru. Jack udělal vše, co chtěla. Jako by se sám stal součástí mořského dmutí, skal a poryvů větru. Udělal to, i když o sobě pochyboval. Adaira důvěřovala jeho rukám, hlasu i hudbě.

„Zahrál bych jim,“ prohlásil Jack a vrátil se pohledem k Torino-vi. „Ale nemám harfu. Tu mou mi zničil severní vítr, když jsem hrál větru.“

„Můžeš použít Lorninu.“

„To je velká harfa, určená pro hradní síň. Já potřebuji nějakou menší. Duchům můžu zahrát jen tam, kde sami přebývají.“

„Myslíš, že Lorna žádnou takovou neměla?“ opáčil Torin. „Duchům hrála celé roky. Tak jako ty v létě. Na hradě se určitě nějaká menší harfa najde.“

Jack se zprudka nadechl, připraven namítat. Jeho slova se však rozpustila ve výdechu. Věděl, že má Torin pravdu. Lorna musela mít někde schovaný ještě další nástroj.

„Bojíš se bolesti, Jacku?“ zeptal se Torin jemně. „Sidra mi pověděla, jak moc trpíš, když dohraješ. Říkala, že na to mám pamatovat a být s tebou, zatímco duchy přivoláváš. Tak jako to dělala Adaira.“

Jack se na něj zadíval. „To není ten problém.“

„Je tu tedy ještě jiný důvod?“

Při těch slovech Jack ztuhl. Svou pozornost stočil k proužkům těsta na kuchyňském stole a sklenici zavařených bobulí. Podíval se na tkalcovský stav v rohu místnosti, v němž se právě rodil nový pléd se složitým vzorem. Na hromádku Fraeiných školních knih na podnožce a na prak položený na otevřené stránce jedné z učebnic.

Nevěděl, jak to vysvětlit. Nevěděl, jaké dát svému zármutku jméno nebo tvar. Poslední měsíc se mu vedlo o něco lépe, když nechal svou bolest slabě vřít pod povrchem. Spal, jedl a pracoval na opravách domku. Přesto z ničeho neměl radost. Jen zabíral místo na světě, čehož si byl vědom, a nenáviděl to.

Pravdou bylo, že se *necítil* na to hrát. Když odešla Adaira, nechal svou vášeň pro hudbu vyprchat a ztratil odvalu. Jestli však Torin a ostatní potřebují, aby znovu zazpíval, pak posbírám všechny síly – ačkoli ví, že mu hrozí nebezpečí. Severní vítr už ho jednou varoval, aby s hraním skoncoval.

„Tak dobře,“ souhlasil nakonec. „Když nějakou harfu najdeme, zahrají sadu.“

„Dobrá,“ pravil Torin a nedokázal skrýt úlevu. „Vyrazíme na hrad. Mám univerzální klíč. Můžeme prohledat všechny pokoje.“

Jack nestihl ani zamrkat, když kolem něj Torin prošel ke dveřím.

Dnešní den tedy vůbec nejde podle plánu, zabručel v duchu Jack, jako by měl každou hodinu dne vyplněnou důležitými úkoly. Což samozřejmě neměl. Torin byl odhodlaný podívat se za každou tapiserii a otočit každý kámen, aby našel harfu, která možná ani neexistuje. Bylo proto velmi pravděpodobné, že se Jack na hradě zdrží celou věčnost.

Popadl pléd a následoval Torina k zápraží. Vtom si ale všiml, že za sebou všude nechává šlápoty od hnoje.

Rychle se zastavil a představil si, jak zareaguje Mirin, až tu spoušť uvidí.

Vzdychl.

„Do prdele.“

KAPITOLA TŘETÍ

Člověk by si myslel, že Torin – který nejen sloužil jako kapitán Východní hlídky, ale je také synovcem Alastaira Tamerlaina – bude na hradě znát každé zákoutí. Překvapilo ho, kolik objevil tajných dveří a pokojů, o nichž dosud nevěděl. Samozřejmě ho při té příležitosti napadlo, jestli o nich věděla Adaira.

„Tady nic není,“ povzdychl si Jack a očistil si prach z oblečení.

Torin se rozhlížel po komnatě. V každém rohu byl stoh beden, které s Jackem důkladně prohledali. Objevíli zašlé svícny, damašek prožraný od molů, malé tapiserie s motivy jelenů a fází měsíce, bronzové nádoby, železné plechy, plédové přikrývky a stříbrná umyvadla. Po hodinách pátrání však nenašli nic, co by připomínalo Lorinu druhou harfu.

Začali hledat v hudební věži, ačkoli Jack trval na tom, že tam nic nenajdou. Z jižní věže pokračovali dál přes chodby a prozkoumávali každý průchod. Měli vstupy zdobené motivy fauny a flóry, jiné s železnými a stříbrnými mřížemi, i tak nízké, že se museli skrčit, aby jimi prošli. Některé se ztrácely v zastíněných zdech a byly tu i takové, jež se hrdě leskly ve světle pochodně. Torin se cítil jako malý kluk,

který věří, že ho jedny z nich zavedou do neznámé říše. Jako čarovné brány, o nichž mu často vyprávěl otec.

Poněkud ho zklamalo, že všechny, které našli, vedly do skladovacích místností, komnat určených pro různá shromáždění a také do nemalého množství ložnic, z nich některé patřily služebnictvu.

O několik hodin později už Torin poznal, že je Jack unavený a chce se vrátit domů. On ale nikdy nevzdával boj nebo pátrání tak snadno. Opřel se o jednu z beden se slovy: „Ještě jsme neprohledali komnaty v Alastairově křídle.“

Jackovy tmavé oči byly neproniknutelné, ale mávnutím ruky s podrážděným odfrknutím pobídl Torina, ať ho vede dál.

Ano, křídlo lenního pána měli prohledat jako první, možná ještě před hudební věží, ale Torin váhal do těchto komnat vstoupit. Byly plné starých vzpomínek, na které chtěl zapomenout, ale zároveň toužil je znovu prožít. Kromě toho se sem měl jakožto nový lenní pán nastěhovat, společně se Sidrou a Maisie. Nebyl si jistý, co najde uvnitř.

Torin vyšel po kobercových schodech do široké chodby vyzdobené tapisériemi. V této části hradu bylo ticho a prosvítalo sem odpolední světlo. Když ale Torin dospěl ke dveřím do komnaty lenního pána, zastavil se a poslouchal. V dálce zaslechl hlasy. Patřily služebnictvu, které vykonávalo své povinnosti. Komorná Edna zrovna někomu spílala. Pak se ozval záchvat smíchu a zařinčení hrnců, jelikož se blížil čas večeře.

„Klidně ty dveře otevři až zítra,“ prohlásil jízlivě Jack.

Torin sebou trhl. Jak dlouho už tam stáli? Vydechl skrze zaťaté zuby a s rudými tvářemi vložil klíč do zámku.

Tyto komnaty neobývala ani Adaira. Torin tu byl naposledy, když Alastair ležel na smrtelné posteli a popadal dech. Dožadoval se své dcery, ale ta byla zrovna s Jackem někde na úbočí skály Tiliting Thom, kde zpíval duchům.

Torin otevřel dveře dokořán.

Zahleděl se do hlubokých stínů a ucítil vytrácející se pach leštidla. Edna podle všeho nařídila, aby tu důkladně vyčistili podlahy. Pomalu překročil práh a poslepu pokračoval ke vzdálenější zdi. Roztáhl závěsy a odhalil klenutá okna. Po pokoji se rozlilo sluneční světlo, které ozářilo velkou postel s červeným baldachýnem, obrazy a tapiserie, jež tlumily ozvěnu a jinak nevýraznému místu dodávaly trochu barvy. Ostatní nábytek byl zakrytý bílými prostěradly.

Pak vstoupil dovnitř i Jack. Hlavní pokoj minul a zamířil ke dveřím v severní zdi, jež vedly k labyrintu vnitřních komnat. Nebyly zamčené, a proto jimi proklouzl s Torinem v závěsu. Uvnitř našli několik velkých šatních skříní, koupelnu s vydlážděnou podlahou a vitrážovými okny, dvě další ložnice, pokoj s krbem a malou knihovnu.

Torin se přistihl, jak si v duchu říká, že *Maisie by se tu moc líbilo*. Pak si ale představil Sidru, jak pobývá v těchto komnatách. Napadlo ho jen, jak daleko by musela jít, aby dospěla k hradní zeleninové zahradě – chladnými chodbami, po několika schodištích a spoustou dveřních průchodů. Tady byli blíže k mrakům než k půdě venku. Ona, která vyrostla v údolí, potulovala se krajinou s otcovými stády a denně se s babičkou starala o zahradu, by si na tu vzdálenost nikdy nezvykla.

„Tenhle pokoj je zamčený,“ zavolal Jack a netrpělivě zalomcoval železnou klikou.

Torin se zamračil a vydal se hlouběji do chodby. Našel Jacka, jak stojí pod tapisérií a tahá za dveře, kterých by si Torin nikdy nevšiml.

„Jak jsi věděl, že tu jsou další dveře?“ zeptal se zoztra.

Jack se vynořil zpod těžké tapiserie s pavučinami ve vlasech.

„S Adairou jsme měli tajné vchody, které spojovaly naše komnaty. Předpokládal jsem, že tady bude něco podobného.“

Torin zabručel. Nenáviděl, když se jím plížily pochyby. Pochyby, kvůli kterým si připadal jako podvodník. Jack nadzvedl tkaninu a on vložil klíč do zámku. Dveře se s vrzáním otevřely.

Torin nedokázal skrýt chvění a husí kůže, která mu naskakovala po těle, když vstoupil do skryté komnaty. Byla šestihranná, plná polic s knihami a měla okna s kosočtvercovými tabulkami. Z trámů visely dlouhé barevné stuhy. Některé zdobily suché květiny a bodláky, jiné krásily ručně vyrobené hvězdy. Na podlaze byl rozložený ošoupaný koberec s motivem jednorožce a uprostřed stál stůl s vysokou židlí. Na ní ležela na polštáři malá harfa.

„Tamhle,“ hlesl Torin a najednou mu vyschlo v ústech. „Na tu bys mohl zahrát?“

Jack prošel kolem něj a přistoupil k nástroji. Na okamžik zaváhal, jako by se bál dotknout se harfy, která mu nepatřila. Zdálo se však, že harfa tu čeká přímo na něj. Vzal ji do rukou, posadil se na židli a podrobně ji zkoumal.

„Ano,“ pravil. „Někdo se o ni pečlivě staral i poté, co zemřela Lorna.“

„A kdo? Alastair?“ uvažoval Torin nahlas, když si všiml stříbrné konvičky a šálku kalného, zpola vypitého čaje na stole. Představil si svého strýce, jak sedí na židli, popíjí čaj a drží Lorninu harfu, jako by to bylo včera. Znovu se otrásl.

„Ne,“ odpověděl Jack a zabrnkal na jednu strunu. Tón se rozezněl po pokoji a byl to líbezný, přesto osamělý zvuk. „Hádám, že Adaira. Říkala mi, že se ji Lorna kdysi snažila naučit hrát. Nešlo jí to, ale naučila se o nástroje pečovat. Myslím, že se o ně starala až do chvíle, než jsem se vrátil na ostrov.“

Vědělo se, že hudba na Cadence je vrtkává. Hudební nástroj dokázalo ovládat jen velmi málo lidí, a i tak mohl duchy povolát pouze bard se svou harfou. Kam až Torinova paměť sahala, Východ měl vždy svého pěvce, který zpíval pověsti a historické balady, krom těch pár let mezi Lorninou smrtí a Jackovým návratem. Hudba však byla vetkána do života ostrova mnohem dříve, než vznikla klanová hranice.

Torin opětoval Jackův pohled.

Bardovi se zaleskly oči a sevřel rty. Jako první odvrátil zrak a začal si prohlížet harfu. Torin té chvíle využil a podíval se na police s knihami, vytáhl si pár svazků a poskytl Jackovi trochu soukromí.

Jaká další tajemství jsi přede mnou skrývala, Adi? zajímalo Torina. Zaměřil se na knihu, která měla vložený pergamen mezi stránkami. Vytáhl ji z police a překvapilo ho, že na volném listu našel dětskou kresbu. Okamžitě věděl, že ji vytvořila Adaira.

Byly na ní tři postavy nakreslené několika čarami, ale Torin je poznal. Adaira stála mezi Alastaiem a Lornou a držela je za ruce. Nad nimi se na obloze vznášel kůň, jak si to dokáže představit jen dítě. Jeden roh papíru byl vyplněný bodláky a druhý hvězdičkami. Pod obrázkem se podepsala s obráceně napsaným písmenem R a Torin se smál tak dlouho, dokud neměl pocit, že mu praskne hrudník.

Všechno se to stalo tak rychle, pomyslel si. Když vyšla najevo pravda o Adairině původu, Torin neměl čas přemýšlet, jak ji ty zprávy zasáhly. Nechal se pohltit svými vlastními emocemi. A potom bylo zkrátka jednodušší utápet se v popírání pravdy. Bylo jednodušší potlačit vzpomínky na její poslední dny na Východě.

Teď se ale snažil vžít do její kůže.

Zajímalo ho, jak se Adaira cítila, když pochopila, že vyrůstala ve lži. Nebyla pokrevní dcerou rodičů, které milovala, ale potomkem lenní paní Západu – jejich největšího nepřítele. Tajně ji přenesli přes klanovou hranici a jako nemluvně svěřili Lorně Tamerlainové. Jak se cítila, když se klan, který ji kdysi zbožňoval, obrátil proti ní a s radostí vítal, že se nabídla odejít na Západ výměnou za Moraye?

Torin zavřel knihu. Na tu kresbu se nedokázal dívat ani o vteřinu déle. Než se stačil ovládnout, vyhrkl: „Myslíš, že se někdy vrátí na Východ, Jacku?“

„Nevěřím tomu.“ Jack zabrnkal další smutný tón. „Ne, dokud si nebude jistá, že Moray za své činy dostatečně zaplatil.“

To by mohlo trvat celou dekádu. Moray se cítil být v právu, protože podle něj Východ Adairu ukradl a odloučil ji od pokrevní rodiny. Proto se rozhodl unášet dcery Tamerlainů a doufal, že tím přinutí Alastaira odkrýt pravdu o své dceři. To odhalení mělo Adairě poskytnout důvod, abys se vrátila na Západ z vlastní vůle.

„Napsala ti někdy Adaira něco, co tě znepokojilo?“ zeptal se Torin.

„Ne,“ odpověděl Jack, ale oči se mu zúžily. „Proč? Tobě snad ano?“

Torin obtáhl prstem zlaté hřbety knih na polici. „Mně skoro nepíše. Dostal jsem jen jeden dopis krátce po jejím odjezdu. Stálo v něm, že se zabydluje a že je v pořádku. Totéž napsala i Sidře.“ Zarazil se a otřel si prach z prstů. „Ale zatím mi neodpověděla na žádný můj dopis. Sidra si myslí, že se Adi snaží sblížit s rodiči, a proto si od nás potřebuje udržet odstup. Ale já si říkám, jestli nezadržují mé dopisy a jestli se k ní nějaká má slova vůbec dostanou.“

„Já stále čekám na odpověď,“ poznamenal Jack a vstal, s harfou zastřčenou pod paží. „Ale nedala mi důvod domnívat se, že je v nebezpečí. Myslím, že Sidra má pravdu a Adaira si od nás chce udržet odstup. Nedokážu si představit, že by jí Innes Breccanová chtěla ublížit. Ne, když je její dědic spoután v okovech na Východě. Předpokládám ale, že nás stále považuje za hrozbu, jak pro Moraye, tak pro Adairu. Je tedy možné, že jí tvé dopisy nejsou po vůli a nevidí jinou možnost než je zadržet, jak říkáš. Co s tím ale zmůžeme?“

Nic.

Nemohli dělat vůbec nic, ledaže by Breccanům vyhlásili válku, což Torin udělat nechtěl.

„Napišeš jí znovu, Jacku?“ zeptal se Torin. „A dáš mi vědět, až odpoví?“

Jack chvíli mlčel. Zbledl v obličejí a jeho tváře vypadaly zvláště propadle, jako kdyby zadržoval dech. I on se o Adairu bál, ale snažil se zachovat klid, už jen kvůli Torinovi.

„Ano, dám ti vědět,“ hlesl. „Měl bych už jít. Potřebuji si připravit píseň pro sad.“

Torin s vděkem přikývl, ale sám zůstal v pokoji ještě několik minut poté, co Jack odešel. Pak se přesunul do hlavní ložnice. Zíral na zakrytý nábytek a na postel, v níž zemřel jeho strýc.

Byl obrovský rozdíl mezi tím, když někdo zemře a když odejde. Alastair byl mrtvý, ale Adaira se rozhodla odejít. Torin věděl, že tak učinila proto, aby na ostrově udržela mír, zabránila zimním nájezdům a umožnila Tamerlainům bez konfliktu uvěznit Moraye. Její volbou si však stále nebyl zcela jistý. Nevědomky se mu do mysli vkradl dobře známý pocit zášťe vůči jeho matce, která ho jako malého chlapce opustila, aniž by se za ním jedinkrát ohlédla.

Pravdou ale bylo, že se zlobil sám na sebe. Dovolil Adairě uzavřít s Innes Breccanovou tu strašlivou dohodu, v níž vyměnila sebe za Moraye. Zlobil se za to, že dopustil, aby se Adaira vzdala svého práva vládnout a stala se vězeňkyní Západu. Zlobil se na svůj klan, že se k ní všichni tak rychle otočili zády, přestože ona se kvůli nim obětovala. Zlobil se, že neměl tušení, co se s ní na druhé straně ostrova děje.

Jakým to byl vládcem?

Prudce stáhl přehoz z postele, pak i přikrývky a polštáře. Roztrhal látku, která zakrývala nábytek, a odhalil stůl s vyskládanými pergameny, brky a vysokou lahví whisky, která se málem převrhla. Když ji zachytil, všiml si, že to byla Alastairova oblíbená. Zíral na ni v pokušení mrštít s ní o zeď a sledovat, jak se roztříští na stovky duhových střepů. Nakonec ale vzdychl a ostrý chlad, který v sobě cítil, se proměnil v melancholii.

Odevzdaně se posadil na zem. Kolem něj tančila ve vzduchu smítka prachu. Poslouchal svůj dech, který vyplňoval prostor nepravidel-
ným zvukem.

Věděl, jaký by *měl* být lenní pán.

Měl by být hlasem klanu. Někým, kdo naslouchá potřebám a trápením, aby je mohl plnit a řešit. Vůdcem, který usiluje o zlepšení všech sfér života, od vzdělání po léčebné metody, od pozemků po opravy budov, od zákonů po spravedlnost. Někým, kdo zná každého jménem a je připravený je tak i oslovit, kdyby se s nimi někde setkal. Někým, kdo zajistí, aby Východ zůstal v rovnováze s duchy, a kdo slouží jako štít proti Breccanům a jejich nájezdům.

Adaira vykonávala všechny tyto závazky bez námahy a Torin si přál, aby býval dával větší pozor, jak toho ona a její otec docílili. I teď, kilometry daleko, byla Adaira štítem Východu, zatímco on tu seděl a snažil se přijít na všechno, co bylo špatně.

Ozvalo se hlasité zaklepání na mřížované dveře.

Torin sebou cukl, ale byl příliš unavený na to, aby promluvil nebo se zvedl. Díval se, jak se se zavrzáním otevřely dveře, v nichž se objevila Edna.

„Pane? Slyšela jsem nějaké zvuky,“ řekla. Vrásčitá komorná už za léta strávená prací na hradě zažila vše, ale přesto vykulila oči, když viděla Torina na zemi. „Je všechno v pořádku?“

„Naprosto,“ odpověděl a zvedl ruku, aby ji zabránil přijít blíž. „Jen jsem připravoval pokoj pro Sidru. Brzy se sem nastěhujeme.“

„Ach.“ Zněla víc potěšeně než šokovaně. „To jsou skvělé zprávy, pane. Doufali jsme, že vás tu s paní a vaší roztomilou dívenkou uvidíme. Už víte, kdy přesně, abych vše stihla připravit včas?“

Torin si představil Sidru, jak vchází do komnaty. V tomto pokoji mu bylo souzeno spát vedle ní, noc za nocí slyšet, jak vzdychá, a cítit její tělo na své kůži. Toto byly zdi, které je měly tiše sledovat a chránit do konce jejich dní na ostrově.

„Příští týden,“ odpověděl Torin a odkašlal si. „A s tímhle... ne-pořádkem si nedělejte hlavu. Postarám se o to sám.“